

BÉKEHÍRNÖK

„A fővendő a béke emberé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 11. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. JÚNIUS 1.

ISTENEM, NE LEGYEN TÖBBÉ HÁBORÚ!

2 Krónika 20:1—30

Amikor igénk olvasása közben felémlett bennem a háború sokféle iszonyata, szívem mélyéből tört elő a fohász. Különösen imádságra indított, midőn láthatjuk, hogy a háború óta eltelt huszonöt békés esztendő milyen eredményeket hozott hazánkban. Mindez, háború esetén, rövid idő alatt megsemmisülne. Azért is imádkozom gyakran: Istenem, ne legyen többé háború!

1. *Félelmetes dolog a háború, akárhol is jelentkezik.*

Jósáfat istenfélő uralkodó volt. Abban az időben nem volt ritka a véres és a könnyűpatak. 17:14—19. v. szerint több mint egymillió katonája volt, mégis megremegett a szíve, midőn háborús előkészületről hallott.

Pedig akkor még a hagyományos fegyverek is egyszerűek voltak. A kard, a nyíl, a dárda ellen jó védelem volt a pajzs, mégis halottak sokasága borította el a csatateret. Azokhoz képest az első világháború ágyúi és géppuskái valószínűleg tömegpusztító fegyvereknek számíthatnak. Hát akkor a nukleáris háború eszközei!

Bizony nem szégyen a háborútól való félelem! Kévszár olyan ütközet volt, mint amilyenről igénkben olvastunk. Nem úgy szokott a csata megtörténni, hogy az egyik fél lábbal tett fegyverekkel vigyázz-állásba mered, a másik pedig egymást pusztítja. Az ókori háborúkban is tömeges szoktak harcra indulni. A vezér, a király az első sorokban küzdött.

A háborúban minden kiszámíthatatlan. A szövetségesből ellenség lehet. Az első ember megfutamodása csatavesztést eredményezhet. Azt még lehet látni, hogy kezdődik a háború, de hogy mi lesz a vége, senki nem tudja előre. Állítólag Napóleon is egyetlen tintafolt miatt vesztette el a waterloo-i csatát. Ez a tintafolt eltakarta a térképen egy

hidat. Ő nem vette azt számításba. Ellenfelei kihasználták ezt. Elbukott a legyőzhetetlenség hitt hódító.

A háború is tanít imádkozni, de kegyetlen tanítómester. Isten keresi azokat, akik Őt lélekben és igazságban imádják. A háború azonban ilyeneket nem nevel. Azt is szereti az Úr, ha szüntelen imádkozunk, de nem háború árára. Ha Isten népe akkor kezdene imádkozni, amikor már folyik a mozgósítás, végzetesen elkészhet az imádkozással.

2. *A háború gépezete az istenfélő embert is magával sodorhatja.*

A háború démona mindig arra törekedett, hogy mindent mozgósítson. A 18. és 20. részben is azt látjuk, hogy prófétákat is elsodort a háború szele. A 21. vers szerint az énekesek a hadrend előtt vonultak. Mintha csak az első világháború tábori miséi és istentiszteleteinek elődei lennének ezek az egyházi szolgálatok!

Bizony nincs kivétel a háborúban hívők és nem hívők között! Az ószövetségi népnél még érdekes felmentések voltak háború esetén. Ha valaki házat épített, de nem költözött bele, ha valaki szőlőt ültetett, de nem ette meg gyümölcsét, ha valaki feleséget jegyzett, de még nem tartották meg az esküvőt, ha valaki félt, mentes volt a bevonulástól. Ma totális háború szokott lenni, amelyben a próféta éppen úgy elpusztulhat, mint az őstamentumi háborúban meghalt Bálám, a híres próféta. Ha istenfélő emberek nem vennék szívükre a háborút, könnyen elsodorhatná őket is.

Azért imádkozom: Istenem, ne legyen többé háború!

3. *A háború felhője beárnyékolja Isten szentségét és szépségét is.*

A 22. versben azt olvassuk, hogy Is-

ten indította egymás ellen választott népe ellenségeit. Ebben az esetben még találunk erre némi magyarázatot abban, hogy büntetés volt a pogány népek számára a nemzet hadviselése. De kinek elég ez a magyarázat! Feltámad a kérdés, hogy Isten miért nem küldött prófétákat az úgynevezett pogány népek közé is? Talán jobban megbecsülték volna őket, mint ahogy Izrael megbecsülte. Ők legtöbbször megölték azokat, akik hozzájuk küldtek.

A mi hitvallásunk a Jn 3:16: „Mert úgy szeretett Isten e világot...” Valljuk, hogy nem akar Ő háborút. Szíve ügye az ember békessége. Az Ő dicsősége is jobban ragyog, ha nem hadseregek előtt zeng az ének, hanem békés idők ünnepi istentiszteletein.

Hiszek Istenben! Hiszek az Ő szeretetében! Hiszek abban, hogy Isten a békesség Istene, hogy nem az Ő akaratát a háború, hanem a sátán magvetése. Eppen ezért imádkozom: Istenem, ne legyen többé háború!

4. *A háború megváltoztatja az erkölcsi normákat.*

Amit a 25. versben olvassuk, az felháborító. Békés körülmények között egyetlen holttest kifosztása is halottgyaláznak számít és a törvény szigorúan bünteti. Háború esetén szinte természetes befecsközése volt egy-egy véres ütközetnek.

Ugyanigy változik meg az erkölcsi és társadalmi élet sok írott és íratlan törvénye, ha elszabadul a háború démona. Jeremiás próféta is rettenetes esetekről számol be, midőn elszárad Jeruzsálem tragédiáját.

Ezért imádkozom és kérek benneteket, hívó emberek, minél többen imádkozunk: Istenem, ne legyen többé háború!

Békéfi Pál

Elhangzott 1970. május 9-én, a második világháború befejezésének 25. évfordulóján, a Baptista Teológiai Szemináriumban.

Imaéletünk esztétikája (II.)

„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek” (1 Kor 14:40)

Irányítsuk most figyelmünket imaéletünk belső esztétikájára! Lehet egy ima, vagy imaóra formai szempontból kifogástalan, mégis tartalmilag hiányosakogok mutatkozhatnak.

Vizsgáljuk meg először, hogy mi az, ami torzítja imaéletünk tartalmi szépségét?

Imaéletünk belső szépségére igen veszélyes a hosszú ömlengős ima. Mögötte kevés csendes, egyéni ima rejtőzik. Gondoljunk csak Nehémiásra! Több nap böjtölés és könyörgés után, amikor a király elé áll, feltárhajta neki szíve kérését, nehéz terhet, csak egy sóhajjal tekint az ég felé (Neh 1—2:5). A hosszú imában rendszerint a koncentráció hiánya jelentkezik az akkor kapott Igére. Pogány vonás és tévhit az, hogy mennyiségi többlettel érjük el azt, amit minőségi szempontok szerint vesz figyelembe Isten: „Mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg” (Mt 6:7). A szavakkal bánni — tudni kell, még imádságainkban is! A szavak megfakulnak, kopnak, különösen ha nem vigyázunk rájuk. Még szereteteinknek sem, életbevágó kérdéseinknél, kéréseinknél sem mondjuk, vagy írjuk egyszerre: kedves, édes, drága... Miért koptatjuk el a legszentebb szavakat, miért halmozzuk Isten megszólításában a különböző jelzőket? Hiszen az édesanya szíve is akkor melegszik át igazán, amikor távolban élő gyermeke levele így kezdődik és zárul: „Drága Édesanyám!” Jézus Krisztus így tanított megszólítani Istent: „Mi Atyánk!” (Mt 6:9) Istenhez nem lehet behízelegni magunkat, de lehet alázatosan, bizalommal

és tisztelettel megszólítani Őt! A nagy szavak egyébként is sok esetben csak arra jók, hogy eltakarják hideg és üres szívünket!

Azonban ennek ellenkezője a kimért ima. Mint akinek fárasztó ez a lelki tevékenység. Vagy talán szégyell kimaradni a sorból. A legtöbb esetben felületes kapcsolatra vall. Némely esetben udvariaskodó megköszönés, vagy éppen parancskiosztás — finom formában. Nem a szavak hiányoznak, hanem az érzelem! Hiányzik a ragaszkodás. Ez: „Szent érzelem tölti szívem, Uram Tehozzád vágyom”!

Rombolja imaéletünk szépségét az örökös kéregetés — hálaadás nélkül! Milyen rártartiak vagyunk egymással szemben! Még csak meg sem köszöntö! — mondjuk, ha valaki adós marad a hála szavával. Az ima útján egymást érik a kérések, de alig látják egymást a hálaadások! Minden imát igazában hálával, dicsérrel kellene kezdenünk, mert „Isten előbb szeretett minket” (1 Jn 4:19). Mielőtt kérnénk, hálát kellene adnunk, mert „Isten megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban” (Ef 1:3). Nem útszéli koldusok vagyunk, hanem Istennek gyermekei, így „jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle” (Mt 6:8).

Káros imaéletünk belső esztétikájára bűneink állandó emlegetése — igazi bűnbánat nélkül! Kérkedés ez a bűneinkkel! Ha egyszer igazán megbánjuk és letelesszük bűnünket a keresztség alá, nem jöhet elő még ilyen formában sem. Egy halottat rendes körülmények között csak egyszer temetnek el és nem ássák ki aztán a sírjából! Valaki több-

ször előhozta régebben megbánt és megítélt bűnét. A lelkipásztor megszólította: miért hozza elő újra és újra? A válasz ez volt: olyan jó visszaemlékezni rá! Az ilyenek bűneik felidézésében élnek ki magukat, s vétkeznek újból! Vajon igazán bűnösnek is érezzük magunkat akkor, amikor annak valljuk? Nem sértődnénk meg, ha a mellettünk élő testvér azt mondaná: valóban bűnös vagy, szegve magad! Ismerek olyan esetet, amikor valaki nagyon elcsépelte önmagát imájában és bizonyosságtételében. A végén a lelkipásztor kipróbálta, összeráncolt homlokai ránézet, és azt mondta neki: éppen hallom én is, hogy miket csinált! Az imádkozó felcsattant: ki mondhatott ilyet, honnan hallotta? — Őn mondta, most hallottam az imájából: — volt a csendes, de megszégyenítő felelet. Nem tesz kérdőjelet az Úr bűnbánatunk után? — Az általánosságban tartott bűnbánatnak meg éppen az a veszélye, hogy a konkrét bűnöt hagyja ki! Pedig az orvosi rendelésben sem elégednénk meg egy általános diagnózissal. A terápia a konkrét betegségekkel veszi fel a harcot. Isten megbocsátó szeretete a konkrétan megvalósult és megbánt bűnre árad ki. — Sok esetben azért is olyan terjengős a bűnbánatunk, mert minden bűnt csak Istennel akarunk rendezni, kikerülve és mellőzve azokat, akik ellen emberileg vétkeztünk! Nem minden bűn az ember ellen elkövetett bűn (pl. a káromkodás), de az ember ellen elkövetett bűn Isten ellen is van. Ezért valljátok meg bűneiteket Istennek és egymásnak (Jak 5:16). Vegyük csak alapul bűnbánatunkban a tékozló fiú bűnbánatát! Elég volt egyszerű: „de őszintén elmondani bűnét, konkrétan megnevezni és személyesen atyjának feltárva: „Vétkeztem az ég ellen és te ellened” (Lk 15:21). Aztán a felszabadult örvendezés következt! Nálunk is, ha őszinték vagyunk! P. B.

Híradás a Baptista Világkongresszusról

Korábban már híradással szolgáltunk lapunk olvasóinak arról, hogy az öt-évenként tartott Baptista Világkongresszus ez évben Tokióban, Japánban kerül megrendezésre.

A Baptista Világszövetség fennállása (1905) óta ez a 12. Világkongresszus. Első alkalom, hogy ázsiai területen tartják meg ezt a fontos baptista világtalálkozót.

A tervek szerint 3000 résztvevőt várnak a világ minden tájáról, összesen 78 országból.

A főtéma: „Megbékélés Krisztus által”, azon az ígén alapul, „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot... és nekünk adta a békéltetés szolgálatát” (2 Kor 5:18—19).

E fontos gondolat körül lesznek az előadások és megbeszélések. Az előadók között a Baptista Világszövetség vezetői is komoly részt vállaltak. Dr. W. R. Tolbert, a liberiai köztársaság alelnöke, a Baptista Világszövetség elnöke (1965—70), a kongresszuson elnököl és ünnepi beszédet mond Dr. Th. F. Adams lelkipásztor, a Baptista Világszövetség volt elnöke (1955—60), a főtémáról tart előadást, dr. J. F. Soren lelkipásztor, a Baptista Világszövetség volt elnöke (1960—65), a záróigehirdést tartja.

A program mindennap reggeli biblia-tanulmányozással kezdődik, ezt követi egy pódiumbeszéd és igehirdetés. Délután tanulmányi bizottságok és sajtós érdeklődő csoportok (lelkipásztorok, tanárok, nők, fiatalok stb.) üléseznek. Esténként egy-egy előadás mellett panoráma kerül sorra egy-egy kontinens baptista életét bemutató.

Az előadások angol nyelvűek lesznek. A főelőadásokat japánra fordítják. Egy-idejű fordításokkal érthetővé teszik az eszmecsereket olyan delegátusok számára is, akik nem beszélnek sem angolul sem japánul.

A kongresszus zenei részére is jól felkészültek. Egy 1000 tagú nemzetközi vegyeskar és több ázsiai kórus fog közreműködni. Ezenkívül az egyes tagvezetők zenei életét is be akarják mutatni a delegátusok által vitt magneton-fonogramok segítségével.

A magyarországi baptisták nemcsak delegátusait küldik el a nevezetes tokiói világkongresszusra, hanem velük együtt azt a jókívánságot, hogy ez a kongresszus járuljon hozzá a nagy feladathoz, a megbékéléshez szerte az egész világon. Korábban már jeleztük, hogy tizenkét tagú tanulmányi bizottságunk munkálkodott a tokiói főtéma (Megbékélés Krisztus által) kidolgozásán. A tanulmány elkészült és delegátusaink ezt az anyagot is magukkal viszik, hogy a világszövetség vezetőinek és valamennyi illetékes baptista vezetőnek átnyújtsák, mint a közös baptista feladathoz való magyar hozzájárulást.

A Baptista Világszövetség vezetői úgy nyilatkoztak erről a kongresszusról, mint amely „a legnemzetközibb baptista találkozó a történelem során”. Úgy reméljük, hogy nemcsak külső kereteiben és formájában lesz ez így, hanem tartalmilag és határfoka szempontjából is.

Ennek érdekében tájékoztató sorainkat nem csupán híradásnak szántuk, hanem az e sorokból szerzett ismeretek alapján arra kérjük testvéreinket, hogy buzgó imádságaikkal támogassák a Baptista Világkonferencia munkáját. Hiszünk, hogy Isten népének könyörgése jelentős segítség a Világszövetség munkájában ahhoz, hogy a „Megbékélés Krisztus által” és a rákbízott békéltető szolgálat eredményes legyen e világban.

Fritz Baade: Legyen mindenki jóllakott

(Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó — Budapest, 1969.)

Baade professzor már előző könyvével megnyerte a magyar olvasókörzöset (Versenyfutás a 2000. évig). A Versenyfutás mottója: „Szeressétek el-
lenfeleiteket!” A végkonklúzió megfogalmazásánál is az Igét veszi kölcsön, Krisztust idézve: „Boldogok a szelidek, mert ők örökségül bírják a földet.”

A Legyen mindenki jóllakott c. könyv kilenc fejezetben, 268 oldalon elemzi az éhség elleni harc lehetőségeit.

Az első fejezet a máról úgy beszél, mint a szuperlatívuszok koráról. A. E. Stevenson, az USA ENSZ képviselője 1963-ban, New Yorkban tartott előadásában három szobán próbálta összefoglalni az emberiség legégetőbb problémáit: „bombák, bébik, buldózer”. Szerzőnk részletezi, hogy mennyire valóságos problémákat takar e három szó. A jelzett problémák megoldása az emberiség létkérdése.

A második fejezetben taglalja az „Éhség tábornok” elleni harc esélyeit. Hivatkozik az 1963-as „Világélelmészeti Kongresszus”-ra, melyet Kennedy elnök nyitott meg. Az elnök kijelentette, hogy ez a küzdelem „az emberiség tényleges felszabadításáért folyó harc”, amelynek „nincsen fontosabb és becsületesebb küzdelem sem a földön, sem a világűrben”.

A fejlődésben levő országokat öt csoportra osztja helyzetüket és a segítségadás milyenségét tartva szem előtt. Nem ad teljes felsorolást — tudatosan — csupán típuseseteket ragad ki.

A harmadik fejezetben három ország kiugró fejlődését mutatja be (Görögország, Spanyolország, Mexikó). Sainos a görögországi helyzet azóta alapvetően megváltozott.

A negyedik fejezet Törökország, Pakisztán és India helyzetét elemzi.

Az ötödik fejezet az éhség elleni küzdelemben mellettünk álló „szövetségesek” seregisméje. Ilyen szövetséges a víz (öntözés, elektromos energia), a műtrágya, a munkaerőmozgósítás, a napfény (mint a gyümölcstermelés és a turistaforgalom egyik alapja).

A hatodik fejezet az ésszerű segítsé-
re ösztönöz. Komoly tudományos fel-
mérés kell hogy megelőzze (világme-
retekben) a segélynyújtás stratégiájának
kialakítását.

A hetedik fejezet gazdasági szem-
pontból taglalja a lehetőségeket.

A nyolcadik fejezet felteszi a kér-
dest: „Miert kell ekkora áldozatot hoz-
ni a nyomorgó népek megsegítése ér-
dekében?” A választ idézem: „Néhány
évtel ezelőtt így válaszoltunk volna
erre a kérdésre: azért, hogy eredmé-
nyesen harcolhassunk a kommunizmus
terjedése ellen. Még ma sem ritkaság,
hogy Európa, sőt az USA egyes vezető
politikusi ezzel érvelnek. Az, aki a
tényeket józanul szemléli, tudja, hogy

ez az érvelés teljesen téves. Igen kevés
azoknak az országoknak a száma, ame-
lyek kizárólag csak Nyugatról kapnak
segítségét. A legtöbb ország mindkét
oldalról, Nyugatról és Keletről is tá-
mogatást élvez. Ezt a segítséget ter-
mészetesen továbbra is igénybe veszik.
Egyik országban sem várható, hogy a
Kelet „legyőzi” Nyugatot vagy fordítva.
Évről évre világosabbá válik, hogy ép-
pen a legfontosabb országok terveik-
ben egyre jobban számítanak a Kelet
és a Nyugat segítségére. Még talán
azt a kijelentést is megkockáztathat-
juk, hogy egyik oldalon az Egyesült
Államok, másik oldalon a Szovjetunió
kezd belátni, hogy a cél tulajdonké-
pen közös, amelynek elérése érdekében
már ma együttműködést kellene ki-
építeni. Nyugat és Kelet közös célki-
tüzése az éhség és nyomor feletti győ-
zelem.” (256. oldal)

A kilencedik fejezet szinte prédiká-
ció. Alapigének tekinthető a 4. boldog-
mondás: „Boldogok, akik éheznek és
szomjúhozak az igazságot, mert ők
meglegitíttetnek”. A könyv német címe
(„... denn sie sollen satt werden”) e
boldogmondás ígéret része. E fejezet
címe viszont az ígéret feltétele: „...
akik éheznek és szomjúhozak az igaz-
ságot”.

Baade szinte bűnbánatot tart, hogy
a fizikai éhségre vonatkoztatva idézi
Krisztus szavait, holott Ő az igazság
utáni vágyra gondolt. Mentségére hozza
fel, hogy a fizikai éhség és az igazság
utáni vágy korunkban szinte elválaszt-
hatatlan egymástól. Megemlíti, hogy pl.
az NSZK-ban 15-ször, az USA-ban 40-
szer akkora az egy főre jutó nemzeti
jövedelem mint Indiában. Csak akkor
érhetünk el eredményt — mondja —
„ha mi, azaz a jótéltől és általános
jóllétben élő népek éhezünk és szom-
júhozunk az igazságot és ha tetteinket
ez az érzés irányítja... Ha így csele-
szünk, akkor az éhség ellen vívott har-
cunk az emberiség történetében példa
nélkül álló győzelemmel végződik...
Ez a vállalkozás felülmúl minden ed-
digi felebaráti szeretetet és segítséget.”

Baade nem botrány, hanem realitás
méri fel a helyzetet. Hogy nem áll
egyedül véleményével, hadd idézzek itt
Dr. G. Lahrsont, az Amerikai Baptista
Szövetség európai titkárnak nyilatko-
zatából néhány sort: „Ma minden ke-
reszténynek és egyháznak is speciális
gondja az elmaradt és a fejlődő nem-
zetek szükségleteinek fedezéséről gon-
doskodni. Ezek a szükségletek oly na-
gyok, hogy óriási hozzájárulást igényel-
nek egyének, egyházak és államok ré-
széről.” (Béke hírnök, 1970. 7. oldal)

A Legyen mindenki jóllakott remek
olvasmány. alkalmas arra, hogy éb-
resztgesse lelkiismeretünket.

ifj. Almási Mihály

A pohárnok és a sütőmester álma

Az egyiptomi királynak, Fáraónak két főembere valamiben vétkezett a király ellen, s ezért börtönbe kerültek.

A testőrök főhadnagya egy Istent fé-
lő ifjút rendelt szolgálatukra, aki ár-
tatlanul került a börtönbe. Egy reggel
nagyon bánkódva találta őket az ifjú,
s nyájában érdeklődött nagy bánatuk
oka felől: Miért oly bús ma az arco-
tok?

— Ne is kérdezd. Az éjjel olyan fur-
csa álmunk volt. Nekem is, a sütő-
mesternek is — szót búsán a főpohár-
nok —, s az a baj, hogy nincs aki
megfejtse, megmagyarázza, hogy mit
jelent.

— A megfejtést az én Istenem tudja,
mondjátok el nekem az álmokat!

— Álmomban egy szőlőtő volt előt-
tem — kezdte a főpohárnok —, és a
szőlőtőn 3 szál vessző. A vesszők szem-
mem láttára rügyezni kezdtek, bimbót
hoztak, hirtelen kivirágoztak és perce-
ken belül már érett szőlőszemek let-
tek belőle. A fáraó pohara kezembem
volt s én vettem a szőlőszemeket, fa-
csartam a pohárba és adtam a fáraó
kezébe.

— Almod ezt jelenti: A három vess-
zőszál három nap. Három nap múlva
a fáraó visszahelyez téged hivatalod-
ba és adod a poharat a fáraó kezébe
úgy, ahogy eddig tetted, míg a pohár-
noka voltál. Csakhogy aztán emlékez-
zél meg rólam a fáraó előtt, mikor
neked már jó dolgod lesz, és szabaddí-
ks ki engem a börtönből. Mert lopva hoz-
tak el engem a hébereik földjéről, és itt
is büntetlenül kerültem börtönbe.

— Almodtam én is — szót a sütő-
mester. Három kosár kalács volt a
fejemen. A felső kosárban a fáraó sü-
teményei voltak, és madarak csipeget-
ték abból a süteményt a fejemről.

— A te álmod magyarázata ez: A
három kosár három nap. Három nap
múlva fejedet véteti a fáraó, és fára-
akasztat fel téged, s madarak táplál-
koznak rólad — fejezte be a magya-
rázatot az ifjú.

Harmadnapon, a fáraó születésnap-
ján valóban beteljesedett mind a két
álom.

Ki volt ez az álomfejtő? Megemlé-
kezett-e róla a főpohárnok a fáraó
előtt? ...

Egy király álma

Szörnyűséges egy éjszaka! Micsoda
álom! Álmodtam én már sokfelét éle-
temben, de ilyen még soha. Hiába is
töprengök, nem tudom megfejteni. Elő-
ször az írástudókkal, varázslókkal, jövődó-
mondókkal! Babilon összes bölcse tús-
tént elébem álljon!

Jöttek a bölcsék halálsápadtan, ször-
nyű félelmek között.

Bennitotta a gyönyörűséges palotába.

— Mi lesz, mi lesz?! Ne sétálga-
satok! Fejtsétek meg azonnal az álmo-
mat! Különben vége az életeteknek! —
S elbeszélte a király az álmot, de a
varázslók meg se tudták mukkanni.

— Takarodjatok a szemem elől! Nem
tudtok ti semmit — háborogott a király.
Küldjétek ide Dánielt, akit mi Baltá-
zárnak hívunk, akiben a szent istenek-
nek lelke van.

Dániel felsóhajtott, amikor érte jöt-
tek: Atyáim Istene segíts! — s aztán
három hívő társához fordult: Sidrák,
Misák, Abednégó imádkozzatok értém!
— azzal indult a király elé.

— Baltazár — szót a belépő Dániel-
hez a király —, írástudóink előláróia,
tudom, hogy a szent isteneknek lelke
van benned, s hogy nincs titok előtted.
beszélj el nekem álmod jelentését!
Láttam egy égi erőt fát a föld közé-
pén. Gyönyörű levelek és sok gyümölcs
volt rajta, táplálék minden élőnek.
Alatta árnyék a mezei vadaknak, ágain
madarak fészkeltek. Egyszerre egy Vi-
gázó Szent szállt le az égből és ezt
kiáltotta: vágjátok ki a fát, vágdaltok
le az ágait, rázzátok le a leveleket és szór-
játok szét gyümölcsöket! Fussanak el a
vadak alóla, és a madarak repüljenek
el ágairól! De gyökereinek törzsét hany-
játok szét gyümölcsöket! Fussanak el a
verve. Égi harmattal öntöztessék, és a
barmokkal együtt legyen része a föld
füvében! Emberi szíve változzon állati
szívré, és hét idő múljk el felette. A
Szentek parancsolata ez, hogy megtud-
ják az élők, hogy a felséges Isten urál-
kodik az emberek birodalmán, és aki-
nek akarja, annak adja azt. Ezt az ál-
mot láttam én, és te Baltazár, mondd
meg ennek értelmét! Bármit jelent is,
bátran mondd meg, ne félj!

— Az égi erőt fa, melyet láttál —
kezdte Dániel a magyarázatot —, te
vagy, óh király, aki naqyja és erőssé
lettél. A felséges Isten vezérse az hogy
kivetnek téged palotádából. Még az em-
berek közül is. Az állatokkal együtt
fossz lakni, füvet eszel, mint az ökrök,
s harmat lepi a testedet. Ez mindaddig
így lesz, amíg meg nem érte, hogy a
felséges Isten uralkodik az emberek
birodalmán, és annak adja, akinek
akarja. Hogy a fa gyökereinek törzsét
meghagyják, az azt jelenti, hogy or-
szágod megmarad, ismét tied lesz, mi-
helyt elismered, hogy Isten az Őr Azért
azt tanácsolom néked, óh király, bánd
meg bűneidet, és légy irgalmas a szeg-
ényekhez!

Mély csend ült meg a palotát Dá-
niel észrevétel nélkül távozott. A király
pedig mélyen elgondolkozott az álom
felett.

Találjátok ki, hogy ki volt ez a ki-
rály! Nézzetek utána, hogy mennyi idő
múlva teljesedett be az álom!

Almási Mihályné

16. Kedd, Jer 3:12—15.

Ismerjük fel bűneinket! — Jól ismer-
jük Izrael makacs természetét, milyen
keményen elzárkózó, amikor bűneiről
van szó. Bárcsak ugyanígy ismernék
magukat is, hiszen semmiben sem
különbözik életünk az övéktől. Mi is
mindig azon vagyunk, hogy a rosszat
kevésbé rossznak állítsuk, a jót pedig
nagyon jónak tüntessük fel életünkben.
Mulasztásaink miatt mentegetjük ma-
gunkat, tévedéseinket jóindulatunk
számájára írjuk. Az ige így szól: Is-
merd el hamisságodat... Térjetek meg,
szófogadatlán fiak! A továbbjutás fel-
tétele: megszabadulni a rossz múlttól.
Ennek módja pedig a bűnbánat, az
őszinte töredelem.

Esti ige: ApCs 24:22—27.

17. Szerda, Esdr 9:5—15.

Esdrás bűnvalló imája. — A nagy
fogság utáni újjáépítés ideje köszöntött
Izraelre. Lelkes reformátorok irányít-
ják a nép útjait a boldogabb jövő felé.
Esdrás nagy problémája most az, hogy
a választott nép fiai és leányai össze-
házasodtak a pogány fiatalokkal. Úgy
érzi, nem lesz áldás életükön, amíg el
nem szakadnak teljesen a bálvány-
imádkóktól. Bűnvallomásra szólítja fel
a népet és arra, hogy számolják fel
bűnös múltjukat, kezdjenek új életet...
Te nem köteleztél el magat túlságo-
san e múlt világnak? Nem foglalták
el szívedben Isten trónját a modern
bálványok? Térdelj Esdrás mellé és
szabadulj bűneidtől!

Esti ige: És 12:1—6.

18. Csütörtök, Neh 9:7—19.

Az atyák bűneinek megvallása. — A
fogság utáni idő másik nagy reformá-
tora Nehémias. Új alapokra szándéko-
zik helyezni a választott nép jövőjét.
Ehhez arra van szükség, hogy világosan
feltárják a nagy tragédia okait, tanul-
ságot a jövőre nézve. Nehémias pró-
féta őszintén elmondja, hogy atyáik
vétkel miatt szakadt rájuk az ítélet.
Izrael szövetsége volt a Mindenható-
nak. A szövetségi hűség megszegését
büntette mindig az Őr. Ha hű marad
a választott nép, boldog lesz, mert Is-
ten hűségéhez nem fér kétség. A mi
boldogságunk útja is ez: Légy hű mind-
halálig! Nem terhel hűtlenség a szol-
gálatban? Állj helyre, amíg lehet.

Esti ige: Jn 18:1—11.

19. Péntek, Neh 9:22—37.

A leviták vallomása saját nevükben.
— Könnyebb azt mondani, hogy bűn-
sök vagyunk, vétkeztünk, mulasztot-
tunk, mint azt, hogy bűnös vagyok.
Pedig a lelki helyreállítás a személyes
bűnvallással kezdődik. Gyülekezeti
problémákra gondolva, általános lelki
fásultságról beszélve nemcsak addig
juss el, hogy általános megállapításokat
teszel erről, arról, elrontott dolgokról.
Mondd azt: az én bűneim miatt...
Emlékezz Mózes közbenjáró imádságá-
ra: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne
vigy ki minket innen.” Nem ő vétke-
zett, mégis ő tart bűnbánatot a nép
nevében. Ez a felelősségérzet hiányzik
ma sokakból. Te hogyan szoktál imád-
kozni?

Esti ige: 1 Móz 41:1—14.

20. Szombat, 2 Sám 19:15—23.

Dávid megbocsát Semeinek. — Mikor
Dávid Saul oklatan haragja elől me-
nekült, Semei volt az, aki átkos szit-
kokat kiabált felé. Dávidot vérszopó,
istentelen embernek nevezve. A tanács-
adók azt sugallják Dávidnak, ölje meg
ezt a kétszínű embert. Ő azonban nagy-
lelkűen megbocsát... Az Őr Jézus úgy
tanít a Miatyánkban: Bocsásd meg
vétkeseket, miképpen mi is. Nagyon
sokszor azért nem részesülünk Isten
kegyelmében, áldásaiban, mert irgal-
matlanok vagyunk egymáshoz, nem tu-
dunk megbocsátani. Ma reggel meg-
bocsátó szívért imádkozzunk. Zárjuk
le végre a múltat, és kezdjünk újat
Isten segítségével.

Esti ige: ApCs 25:23—27.

21. Vasárnap, Zsolt 32.

A bűnvallás áldása. — Gyermekünk
életét figyelve, gyakran tanasztaljuk,
mennyire megzavarja nyugalma a
titkolt, meg nem vallott vétek. Addig
nem tudnak felszabadultan nevetni,
amíg le nem rakják a terhet. De mi
is ugyanígy vagyunk, csak valamivel
jobban tudunk színészkedni. Az elhall-
gatott bűn azonban emészt, gvőtör,
megerőtleníti. Azt is tapasztaljuk, hogy
minél tovább titkolja valaki a bűnt,
annál nehezebben jut el a bűnbánatig,
mert már sok hazugságot is le kellene
lepleznie. Bármiben vétkezünk, azonnal
keressük a helyreállást, teljes őszinte-
séggel feltárva Isten előtt titkainkat.
Ő azonnal segít rajtunk, megszabadít.

Esti ige: ApCs 5:17—32.

Gerzsenyi Sándor